

„Разтжжила се е гората, гората и планината, че минало лѣто и зима, а юнакъ въ гората не дошелъ, защото порано подъ всѣко трънче имало юначе, подъ всѣко клонче — конче и подъ всѣко дръвце — пушка, а сега подъ всѣко трънче овчарче и подъ всѣко клонче — криваче“ . . . . Като се оплаквала тъй гората, дочулъ я Инджето, „*Инджа башъ войвода*“ и заповѣдва на байрактаря си да събира юнаци,

„Чи у гуржтж шж идим,  
чи ie гуржтж *кѣхѣрнж*“

(Слушана въ Търново, *Мсб.*, XXVI, 142.

Преплетена е съ исторични черти отъ сръднєвѣковното хайдутство въ Сливенско или малко подиръ падането ни подъ турцитѣ следната пѣсень:

Прочулъ се е *Митю войвода* по Стара и Доспатъ планини, обиралъ царски хазни и пощи. Царъ Мурадъ издалъ фирманъ за залавянето на Митю, въ който обещавалъ голѣми награди на тоя, който го залови. Никой не се е наелъ, освенъ сестра му Тодора, която подъ предлогъ, че, тъй като дѣцата ѝ мрѣли, новороденото ѝ за да уцѣлѣе, по съветитѣ на баби, трѣбвало да бжде кръстено отъ нѣкой войвода, замолва братъ си, той да го кръсти:

„Тж чи на *Сливън* утишле,  
нж Сливън *градж гулямж*,  
нж тжзи *новж черкувж*“.

Оставила си тамъ дѣтето заедно съ брата си, но, вмѣсто да иде да вика попове за кръщенето, както казала на брата си, затворила черковнитѣ врати и право въ конака отишла, за да извести властитѣ, но, за чудо голѣмо, детето отъ люлката се обадило на вуйчо си:

„Що стуиш, уйчо, що чакъш,  
мамж ie курвж *кѣхліж* —  
тя нж кунак утиди“.

Митю войвода разбралъ измѣната на сестра си, изкъртва черковнитѣ врата и излиза тъкмо, когато се задали сейменитѣ начело билюкъ — башията и Тодорка. Развъртятъ се съ френгията, посича първитѣ, а на сестра си изважда очитѣ. *Мсб.*, XXVI, 156—157.

За подвизавацитѣ се въ Сливенско войводи въ втората четвъртъ на миналия вѣкъ пѣе се и въ Г. Орѣховица. Тѣ сж били 13 души начело *Димитъръ Калѣчлиятъ*. Между тѣхъ личатъ: „*Злати* ми Кунарчиту (отъ Конаре?), Минку ми Къркіжшлийчиту (отъ Сливенското село Черкешлийнєсь, Михайлово), *Иорги* ми дубро юначи нж бабж Тржнкж мумчету (Сливенски войвода *Георги Трѣнкинъ*, отъ махлата Клуцохоръ, първъ учитель на Хаджи Димитъръ), Стефанъ ми